

Pepe

Un relat de: [Montseblanc](#)

Cada passa és una fiblada de dolor que li neix als genolls i s'escampa amunt com un llamp de ganivets. El Pepe serra les dents i continua caminant molt a poc a poc, gairebé no es veu res, la foscor sembla feta de gasses brutes que ell va trencant amb la cara a mesura que avança. El silenci li llepa els esbufecs i li xiuxiueja paraules lletges a cau d'orella: incertesa, desesperança, por... Se sent pudor de benzina, d'humitat, de solitud. Té por de marejar-se, que li falli una cama, que s'entrebanqui, però ha d'avançar, com sigui. Sent el motor d'un cotxe...

Espero dins el cotxe, a la baixada de la rampa del parking, a que la porta automàtica s'obri, va molt lenta, un dia d'aquests petarà. Som una comunitat de veïns gran i la porta està tot el dia amunt i avall... Quan per fi tinc el pas lliure, encenc les llums del cotxe i avanço cap a la meva plaça d'aparcament. Enlluernada de fora primer no veig res. Vam tenir la feliç idea de posar sensors perquè les llums del sostre s'anessin encenent a mesura que notessin el moviment, per estalviar corrent. Però s'encenen quan ja acabes de passar, de manera que podríem dir que vaig a les palpentes, sort que em sé el camí. Entre la penombra em sembla veure algú que s'està apartant. Un avi que avança molt a poc a poc amb un caminador. El reconec. De l'escala del costat. Operat, amb no massa èxit, dels genolls i d'un maluc, de tant en tant passa una temporada a l'hospital. Camioner jubilat, vuitanta i forces, de vegades els sento com criden amb la dona...

"Faig un vol", diu el Pepe amb veu ronca a la veïna. La cara d'ella és un mirall de la cara d'ell, tristesa...